

dubna 1924, č. j. Rv I 213/24, čís. 3739 sb. n. s., nelze k němu přihlížeti, protože je založeno na podstatně jiném skutkovém ději, podle něhož — rozdílně od souzeného případu — nebylo mezi stranami úmluvy o převzetí.

### Čís. 7544.

Ten, kdo zaplatil převodní poplatek z kupní smlouvy o nemovitosti mezi třetími osobami již po té, kdy nemovitost dále prodal jiné osobě, není oprávněn domáhati se podle § 1358 obč. zák. náhrady na smluvníku z oné zpoplatněné kupní smlouvy. Lhostejno, že se plátce svému kupiteli zavázal k výmazu převodního poplatku.

Plátce nemá nároku na náhradu ani podle § 1042 obč. zák., předepsal-li poplatkový úřad poplatek nikoliv tomu smluvníku z oné kupní smlouvy, na němž se domáhá náhrady, nýbrž druhému smluvníku, a zajistil-li si poplatek na nemovitosti na základě platebního příkazu proti druhému smluvníku.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 357/27.)

V roce 1921 prodala žalovaná nemovitost Františku K-ovi a Filipu H-ovi, od nichž ji v roce 1923 koupila žalobkyně. Žalobkyně zaplatila v roce 1926 převodní poplatek ze smlouvy z roku 1921 bernímu úřadu a domáhala se jeho náhrady na žalované. Bylo zjištěno, že převodní poplatek byl na nemovitosti knihovně zajištěn, ale v době, kdy ho žalobkyně zaplatila, nebyla již vlastnící nemovitosti, již byla prodala Konstantinu Š-ovi, a že záznam zástavního práva na nemovitosti pro onen poplatek stal se na základě platebního příkazu vydaného pouze proti Františku K-ovi a Filipu H-ovi. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

### d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno. Pokud žalobkyně opírá svůj nárok, aby jí žalovaná nahradila převodní poplatek předepsaný a jí zaplacený z kupní smlouvy ze dne 7. října 1921 mezi žalovanou a Františkem K-em a Filipem H-em, o ustanovení § 1358 obč. zák., zamítl odvolací soud nárok žalobkyně právem. Žalobkyně zaplatila převodní poplatek, když již nemovitost, které se převodní poplatek týkal, prodala a do vlastnictví převedla na Konstantina Š-a. Neručila tehdy za převodní poplatek ani věcně (§ 72 popl. zák.), a ježto nebyla smluvní stranou při koupi a také jinak se poplatkovému eráru za poplatek nezaručila, ani osobně. Podle § 1358 obč. zák. má však plátce cizího dluhu jen v případě věcného neb osobního ručení za dluhy nárok na náhradu toho, co na cizí dluhy zaplatil. Jest mylným názor dovolatelky, že nárok na náhradu podle § 1358 obč. zák. jí přísluší, protože se Konstantinu Š-ovi zavázala k vý-

mazu převodního poplatku zajištěného na nemovitosti. Tento závazek není zaručením se za dluhy, nestal se také proti věřiteli, poplatkovému eráru a není tedy ručebním závazkem, jehož splnění by podle § 1358 obč. zák. založilo nárok na náhradu vynaloženého nákladu. Právem také neuznal odvolací soud, že žalobkyni přísluší zažalovaný nárok podle § 1042 obč. zák. Poplatkový úřad předepsal (§§ 60 a 68 popl. zák.) převodní poplatek nikoli žalované, nýbrž Františku K-ovi a Filipu H-ovi a zajistil si nezaplacený převodní poplatek na nemovitosti, jíž se týkal, na základě platebního příkazu vydaného na K-a a H-a. Žalobkyně platíc, by jej mohla podle svého závazku proti Š-ovi vymazati, převodní poplatek, platila za Františka K-a a Filipa H-a, nikoli za žalovanou a nevynaložila peníze za tuto. Nemá tedy žalobkyně proti žalované ani nároku podle § 1042 obč. zák. a odvolací soud, uznáv takto, nepochybil. Podotknouti jest, že se rozhodnutí ze dne 1. prosince 1925, Rv I 1326/25 uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 5504, jehož se žalobkyně dovolává, na projednávaný případ nehodí. V dotyčném případě domáhal se a byla podle § 1358 obč. zák. přiznána náhrada za převodní poplatek vlastníku nemovitosti poplatkem stížené, který podle § 72 popl. zák. za poplatek věcně ručil (§ 1358 obč. zák.). Toho v případě, o který se tuto jedná, není.

#### Čís. 7545.

**Nárok zaměstnance na zabraném majetku proti přídělci na náhradu škody, ježto proti ujednání přídělce se Státním pozemkovým úřadem při předání zbytkového statku přesadil zaměstnance z deputátníka na dělníka s denním platem, což podle ujednání bylo považovati za propuštění bez vážného důvodu, dlužno uplatňovati ve lhůtě § 1162 d) obč. zák., k níž jest přihlížeti z úřadu.**

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 406/27.)

Žalobce domáhal se na majiteli zbytkového statku odškodnění podle ujednání ze dne 24. ledna 1925, učiněného mezi Státním pozemkovým úřadem a žalovaným jako přídělcem při odevzdání zbytkového statku Z. a to proto, že ho žalovaný proti onomu ujednání přesadil z deputátníka na dělníka s denním platem, což podle bodu 17 a), e) zmíněného ujednání jest propuštění bez vážného důvodu a zakládá pro žalovaného povinnost k odškodnění smluveného v ujednání. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

#### důvodů:

Žalobcem uplatňovaný nárok musil, ježto jest nárokem z bezdůvodného a tím i předčasného rozvázání služebního poměru, býti podle § 1162 d) obč. zák., by nezanikl, uplatňován na soudě do šesti měsíců